

ת"פ 35953/06/14 - מדינת ישראל נגד זהר ימיני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 35953-06-14 מדינת ישראל נ' ימיני
תיק חיצוני: 0-5230-20140-0759

בפני	כב' הסגנית נשיאה עינת רון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	זהר ימיני

החלטה

מונחת בפני בקשת הנאשם לביטול כתב האישום שהוגש כנגדו נוכח אי קיומה של זכות השימוע, בהתאם לסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ").

רקע עובדתי ותמצית טענות הצדדים

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 28.01.14 בשעה 13:00 או בסמוך לה, בחדר האוכל אשר בסניף "שופרסל דיל" במתחם ביל"ו סנטר בקריית עקרון (להלן: "המקום"), התגלע וויכוח בין הנאשם אשר עובד במקום לבין עובדת אחרת, הגב' אופיר טל (להלן: "המתלוננת").

הנאשם גידף את המתלוננת וקרא לה בכינויים עולבים מספר פעמים.

מיד בסמוך לכך, הניח הנאשם את מגש האוכל שלו על השולחן, הכה את המתלוננת מספר פעמים בפניה באמצעות ידיו ובעט בה.

הנאשם חדל ממעשיו רק לאחר שעובדים אחרים שנכחו במקום, התערבו והפרידו בין השניים.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלוננת נפיחות, רגישות ושבר בחלק דיסטלי של עצם האף וכן, נפיחות בלחיה הימנית.

ב"כ הנאשם טען טענה מקדמית, לפיה לא קויימה בעניינו של הנאשם זכות השימוע בהתאם להוראת סעיף 60א לחסד"פ, כמחוייב בעבירות מסוג פשע ועתר לביטול כתב האישום כנגדו.

ב"כ הנאשם סקר את הרקע העובדתי וציין כי לנאשם אכן נשלחה הודעה לפי סעיף 60א לחסד"פ. אולם, משקיבל הנאשם את הודעת היידוע לידיו, בתחילת חודש מאי 2014, שלח ב"כ הנאשם באמצעות פקס', הודעה בה הצהיר כי הנאשם מעוניין לממש את זכותו לעריכת שימוע וביקש כי העובדות הדרושות לעניין יובאו לידיעתו ותינתן לו אפשרות לצלם את חומר החקירה בעניינו של הנאשם. עוד ביקש כי תינתן לו ארכה ובה תישמר זכותו של הנאשם לשימוע, תוך 30 ימים מיום קבלת חומר החקירה.

לטענת ב"כ הנאשם, הנאשם כלל לא ידע שהגישו נגדו כתב אישום עד שביום 28.10.14, עת שוחח עם אביו, גילה כי לכתובת מגוריו של האב נשלחה טיוטת כתב אישום נגד הנאשם. אביו של הנאשם חתם על אישור המסירה בדואר רשום, אך לא פתח את המעטפה.

ביום 29.10.14 פנה ב"כ הנאשם למאשימה בניסיון לברר מדוע לא נערך לנאשם שימוע בהתאם להוראת סעיף 60א לחסד"פ. אולם, הוא לא קיבל כל תגובה.

ב"כ הנאשם ציין עוד כי המאשימה אינה יכולה להצביע על כל נזק שיגרם לאינטרס הציבורי כתוצאה מביטול כתב האישום ומתן אפשרות שימוע לנאשם טרם הגשת כתב אישום מחודש, באם תמצא לנכון לעשות כן. המאשימה מחוייבת למלא אחר חובתה על פי הדין, גם אם כתב האישום הוגש עקב טעות בתום לב. על כן, עתר לביטולו של כתב האישום.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה אשר יצאה תחת ידי בתי המשפט בנושא.

בתגובה, טענה ב"כ המאשימה כי הודעת היידוע נשלחה לנאשם ביום 13.04.14 ואילו, כתב האישום נגדו הוגש רק ביום 16.06.14, קרי לאחר שחלף פרק הזמן הקבוע בחוק וליתר דיוק, כחודשיים לאחר משלוח הודעת היידוע. עוד טענה ב"כ המאשימה כי במשרדי המאשימה לא התקבלה כל הודעה מטעם הנאשם ו/או בא כוחו ובכל מקרה, מאז המועד בו נשלחה הודעה זו למאשימה כפיטענת ב"כ הנאשם, לא פנה זה אל המאשימה בבקשה לברר מה עלה בגורל הודעתו ובקשתו ומדוע לא קיבל כל תגובה.

לטענת המאשימה, זכויותיו של הנאשם לא נפגעו ובכל מקרה, לא ניתן לומר כי זכויותיו נפגעו בצורה כה משמעותית עד כי הסעד הראוי הינו ביטול כתב האישום.

הסעד הראוי במקרה זה, לטענתה, הינו עריכת "שימוע בדיעבד", שכן המשמעות האופרטיבית של ביטול כתב האישום הינה דחיית ניהול ההליך הפלילי כנגד הנאשם ופגיעה במטרות הענישה, לרבות הרתעת היחיד והרבים, הגמול והמניעה.

ב"כ המאשימה הדגישה כי ב"כ הנאשם לא הצביע על נימוק משמעותי ולפיו במקרה זה, לא יהא בעריכת "שימוע בדיעבד" כדי להביא מזור לפגם הנטען, ככל שישנו.

המאשימה הבהירה כי דלתה תמיד פתוחה לשמוע את זה אשר חפץ להישמע וטענותיו ישמעו בלב פתוח ובנפש חפצה. על כן, עתרה לדחיית הבקשה לביטול כתב האישום שהוגש נגד הנאשם.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה רלוונטית בנושא.

דין

המסגרת הנורמטיבית לדין זה מצויה בהוראת סעיף 60א לחסד"פ, וזו לשונה:

"(א) רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, כי קיימת מניעה לכך.

(ב) בהודעה תצוין כתובתה של רשות התביעה שאליה ניתן לפנות בכתב לבירורים ולהצגת טיעונים.

(ג) נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה.

(ד) חשוד רשאי, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, לפנות בכתב לרשות התביעה כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשה מנומקת, להימנע מהגשת כתב אישום, או מהגשת כתב אישום בעבירה פלונית; פרקליט המדינה, פרקליט המחוז, ראש יחידת התביעות או מי שהם הסמיכו לכך, לפי הענין, רשאים להאריך את המועד האמור.

(ה) החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, מטעמים שיירשמו, כי הנסיבות מצדיקות זאת, רשאי הוא להגיש כתב אישום, בטרם חלפו 30 הימים ואף בטרם פנה החשוד כאמור בסעיף קטן (ד).

(ו) ..."

בהתאם להוראת סעיף זה, כאשר עסקינן בעבירה מסוג פשע, חלה חובה על רשות התביעה ליידע את החשוד, לפי הכתובת הידועה לה, כי חומר החקירה בעניינו הועבר לידה. זכותו של החשוד לפנות אל רשות התביעה, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, להציג טענותיו לגבי העמדתו לדין בפניה ולבקש כי תימנע מהגשת כתב אישום כנגדו.

בתי המשפט עמדו לא פעם על חשיבות זכות השימוע.

זכות זו עשויה לייעל את מלאכת התביעה. יכול ויחסכו משאבים הכרוכים בניהולו של הליך פלילי, באם שכנע הנאשם את התביעה כי אין להעמידו לדין. לחילופין, יכול השימוע לחדד המחלוקות בין הצדדים ולייעל את המשך ההליך ואף עשויה לעודד הידברות בין הצדדים בניסיון להגיע לכדי הסדר טיעון. אולם, עלול הוא גם להקשות על עבודת התביעה ולדחות את פתיחתו של ההליך הפלילי. על כן, לשם הגשמת תכליותיו בצורה אופטימאלית, הכלל הוא כי יש לקיימו מראש (ראה ע"פ 1053/13 חסן הייכל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 23.06.13]; בג"צ 1400/06 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' ממלא מקום ראש הממשלה [פורסם בנבו, 06.03.06]).

ביום 04.05.14, הנאשם, באמצעות בא כוחו, הודיע למאשימה כי ברצונו לממש את זכות השימוע וביקש כי תינתן לו אפשרות לצלם את חומר החקירה בעניינו. עוד ביקש כי תינתן לו ארכה לקיום השימוע, כך שיוכל לשטוח טענותיו ונימוקיו לאי הגשת כתב אישום נגדו, בתום 30 ימים מיום קבלת חומר החקירה המבוקש.

הצדדים חלוקים בכל הנוגע למועד משלוח הודעת היידוע. לטענת ב"כ הנאשם, הודעת היידוע נשלחה לנאשם בתחילת מאי ואילו, לטענת ב"כ המאשימה ובהתאם לרישומיה, הודעת היידוע נשלחה לנאשם ביום 13.04.14.

כך או כך, אין נפקא מינה, שכן בקשת הנאשם נשלחה למאשימה ביום 04.05.14. הווה אומר, במסגרת 30 הימים שלאחר משלוח הודעת היידוע, כעולה מהוראת סעיף 60א לחסד"פ.

אמנם, לטענת המאשימה, בקשה זו מטעם הנאשם לא התקבלה במשרדיה ופרק הזמן שחלף ממועד משלוח הודעת היידוע לנאשם ועד הגשת כתב האישום נגדו הוא כפול מזה שמתיר החוק, אך גם פנייתו השנייה של הנאשם למאשימה, לאחר שנודע לו כי הוגש כתב אישום נגדו, לא זכתה למענה.

יצוין כי ב"כ הנאשם הציג את פנייתו הראשונה אל המאשימה בפני בית המשפט ונראה כי כתוב עליה בכתב יד, ככל הנראה של בכ" הנאשם, כי המסמך התקבל על ידי המזכירות בשעה 13.35.

השאלה האם אי קיום שימוע, בהכרח יוביל לביטול כתב אישום, נדונה בערכאות השונות בבתי המשפט, אך נראה כי לא ניתן להצביע על גישה אחידה בנושא. במקרים מסויימים נקבע כי אי קיום שימוע טרם הגשת כתב אישום יוביל לביטול כתב האישום כנגד הנאשם ובמקרים אחרים, נקבע כי אין לבטל את כתב האישום ויש לקיים את הליך השימוע בדיעבד.

ההחלטה על העמדה לדין הינה החלטה הנופלת בגדר החלטה מנהלית. אי קיום שימוע טרם קבלת ההחלטה מהווה פגם בפעולת הרשות המינהלית ומשכך, נקבע כי יש להחיל עליו את דוקטרינת הבטלות היחסית (ראה ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 834, 776 (2005)).

הווה אומר, יש לבחון נסיבות המקרה גופו ולבדוק תוצאות הפגם.

מהתשתית שהוצגה לבית המשפט על ידי הצדדים, לא ניתן לקבוע בוודאות מה הייתה התוצאה של עריכת שימוע מראש.

משכך, בנסיבות מיוחדות אלו, משהראה הנאשם נכונות ורצון לעריכת שימוע בעניינו ופנה למאשימה, הן לאחר קבלת הודעת היידוע שנשלחה אליו מטעמה והן לאחר שנודע לו כי הוגש כתב אישום נגדו, הנני סבורה כי לא יגרם נזק לאינטרס הציבורי באם יבוטל כתב האישום נגדו ותינתן לו אפשרות לעריכת שימוע כדין בעניינו. סבורני כי ההיפך הוא הנכון - משהראה הנאשם נכונות ופנה למאשימה לאחר קבלת הודעת היידוע, הרי שהאינטרס הציבורי מחייב בחינת עניינו ושמיעת טענותיו טרם הגשת כתב אישום נגדו.

לפיכך, הנני מקבלת את בקשת הנאשם ומורה על מחיקת כתב האישום נגדו.

המזכירות תעביר ההחלטה אל הצדדים.

ניתנה היום, ו' טבת תשע"ה, 28 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.